

Συντρέχει πολύ, ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ διαχειρίζεται σήμερον τὰς ἀνακρίσεις. Ὁ ἀγαθὸς τῆς Μεταπολιτεύσεως Δαίμων διότι εἶχε καὶ τὸν κακὸν αὐτῆς δαίμονα—διὰ τοῦ κ. Γεωργίου Πετιμεζᾶ ἐκδικεῖται σήμερον ἂν τόσαι ἐθνοσωτήριοι ἐπαγγελίαι ἔμειναν ἀργαί, ἂν τόσον ὀγλίγωρα τοὺς ζεφύρους τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν διεδέχθη ἢ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον αὐτῶν ἀκολασία, ἥς σήμερον μόλις ἀπεκαλύφθησαν οἱ εὐρωπαικῶντες καρποὶ, προκαλοῦντες τὸν ἕμετον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

Ὁ κ. Πετιμεζᾶς εἶναι εὐτυχὴς ὅτι ἡ πατρίς ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε τόσῳ ὑψηλὴν ἐντολὴν, ἵσῃν εἰ μὴ καὶ ἀνωτέραν ἐκείνης εἰς ἣν κατὰ τὴν Μεταπολίτευσιν ἐκάλεσεν αὐτὸς ἑαυτὸν, προκινδυνεύσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ περὶ τιμῆς ἀγὼν εἶναι πολλὰκις εὐγενέστερος τοῦ περὶ συντάγματος.

Μὰ τί χρόνος!

Μὰ τί ὠραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ φετεινός, μὲ μυστικὰ μεγάλα κ' ἀλλόκοτα γεμάτος . . . μᾶς ἐξυπνᾷ μὲ νέα πολλὰ ὁ πετεινός, καὶ εἰς τὸ πόδι ὅλο εὐρίσκεται τὸ κράτος. Τοῦ Δομοκοῦ, τῆς Πούντας γενναῖαι κατακτήσεις, ἐντάλματα καὶ κλέφταις καὶ τόσαι φυλακίσεις.

Τῆς φυλακῆς ἡ πόρταις ἀνοίγουν πέρα πέρα, καὶ δέχονται ἀθώους καὶ εὐγενεῖς κυρίους, ὅπου γυμνοὶ στὸν κόσμον ἐφαίνοντο μὲν ἡμέρα, καὶ ἔξαφνα τὴν ἄλλῃ τοῦ βλέπαμε πλουσίους. Καὶ νὰ παραχαράκται, καὶ νὰ καὶ πειραταῖ, ὑπάλληλοι σπουδαῖοι κ' ἀκόμη βουλευταῖ.

Ὡ σὺ, θεὲ μεγάλε καὶ ὕψιστε Ἑρμῆ, καὶ σήμερα ὁ Ἑλλήν λατρεῖα σου προσφέρει κ' ἂν πρὸς τιμὴν σου τώρα δὲν στήνῃνται βωμοί, μὰ σὲ τιμᾷ, νομίζω, τοῦ Ἑλλήνος τὸ χέρι. Ὡ! δεῖξε καὶ σ' ἐμένα, Ἑρμῆ, καινούριον τρόπο ὁμογενὲς νὰ γίνω χωρὶς κανένα κόπο.

Ἄ! τώρα τέλος πάντων κ' ἐγὼ καταλαβαίνω πῶς τρέχουν μὲ ἀμάξια καμπόσοι καὶ λακέδες καὶ εἶναι τὸ πουγγὶ των παράδες φορτωμένο . . . ὦ! τρεῖς εὐλογημένοι νὰ ᾤσθε, καὶ μέδες! Κ' ἐγὼ νὰ μὴ χαράξω οὐτ' ἓνα καϊμέ; ὦ! δόξα εἰς τοὺς ἄλλους κ' ἀλλοίμονο σ' ἐμέ!

Μὰ τί ὠραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ φετεινός! ἀληθινὰ ἐβγήκαν τὰ τόσα ὄνειρά μας, γελοῦν βουνὰ καὶ κάμποι, γελᾷ κ' ὁ οὐρανός, κ' ἰδοὺ ἡ Θεσσαλία ἀνοίγεται ἡ μπροστά μας. Ὡ! πλέξετε στεφάνια μ' ὀλόχρυσαις κορδέλαις εἰς τῆς Θεσσαλίας ἀγόρια καὶ κοπέλαις.

Ὁ ἄ! δῆτε τέλος πάντων καὶ σεις ἐλευθερία, θὰ μάθετε ἀμέσως τὰ ἔθνη μας, τοὺς τρόπους, θὰ γίνετε μαζί μας καὶ σεις μὲν συμμορία, τῶν Ἱεροσολύμων νὰ γδύσουμε τοὺς τόπους. Ἑμεῖς ἑσᾶς τοὺς σκλάβους θὰ κλέβουμε μὲ λύσσα, καὶ σεις ἐμᾶς, καὶ ἔτσι θὰ ἤμαστ' ἴσα ἴσα.

Souris

ἈΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐβλεπέ τις τὴν εἰκόνα ὠραίας κόρης, ὅτε κατὰ διαβολικὴν πείραξιν ἐπτερνίσθη.

— Γεῖά σου, τῷ εἶπεν ἡ κόρη.

— Κυρία μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅταν βλέπει τις τὸν ἥλιον πτερνίζεται.

Ὁ Κ. εἶναι κατὰ φαντασίαν ἀσθενής· πάντοτε παραπονεῖται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ κάτι τι.

— Ὡ! ἀδελφε τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Α. αἰωνίως φωνάζεις, καὶ διὰ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα χαλνᾷς τὸν κόσμον, ἐγὼ δ, τι καὶ ἂν ἔχω σιωπῶ, καὶ ἂν ἀποθάνω ἀκόμα!!

Ὁ Κ. ὅστις ἦτο πρό τινων ἡμερῶν ἐν Βιέννῃ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὠραιότερον καφενεῖον τῆς πρωτευούσης. Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Α. ὅστις τῷ παρατηρεῖ:

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ καθήσουμε.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, προσποιούμεθα ὅτι ζητοῦμεν κάποιον.

— Μάλιστα, μείνε σὺ ἀπ' ἐξω καὶ πηγαίνω ἐγὼ ποῦ με γνωρίζουνε.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ζητεῖ νὰ περάσῃ τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

— Ὁ σὲ δῇ ὁ Κάπα, τοῦ λέγει εἰς φίλος του, ποῦ τοῦ χρωστᾷς.

— Δὲ βαρεῖσαι, ποῦ νὰ μὲ δῇ, ἀφοῦ εἶμαι μύωψ!!

Κομπῇ τὸ σῶμα Κυρία περιπατεῖ εἰς τὰς στήλας κρύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ ἐρυθροῦν ἀλεξήλιον.

Ὁ Β. ὅστις ἐπέισθη ὅτι εἶναι ὠραία ζητεῖ νὰ τῆς πωλήσῃ διαμαρτυρήσεις κατὰ τοῦ ἀλεξήλιου τὸ ὅποιον τοῦ κρύπτει τὴν καλλονὴν της.

— Αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα . . . ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτὴ της ἐρωτικώτατα.

Ὅτε στρέφεται πρὸς αὐτὸν σκελετώδης μορφή.

— Εἶναι πολὺ εὐεργετικὴ, λέγει ὁ Β. συνεχίζων τὴν φράσιν του.

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος ἐπρόκειτο τῆς προάλλαις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Βασιλέα. Εἰς τὸν προθάλαμον ἔτυχε καὶ ἄλλος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ὃν ἐγένετο προτίμησις νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ κ. Γενναδίου. Οὗτος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ράβδον του καὶ ἀναχωρεῖ, ἐνῷ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας ζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν γενομένην προτίμησιν.

— Εἶναι Καθηγητὴς, τῷ λέγει.

— Εἶμαι καὶ ἐγώ.

— Μὰ εἴσθε παυμένοι.

— Ἄ! δὲν σημαίνει . . .